

GRUODIS * 2001 * DECEMBER

VOL 52/NR. 10

E G L U T Ė

GRUODIS / DECEMBER / 2001 Vol. 52 / Nr. 10

TURINYS

- 1 KALĖDOS, *Laimutis Balys Švalkus*
- 2 KALĖDŲ OBUOLYS
- 3 KALĖDOS, *Cilė Bendorytė*
- 4 BETLIEJĖLIS, *Laimutis Balys Švalkus*
- 6 JĖZULIS, *Vertė Dalia Staniškienė*
- 7 ADVENTAS, *Jonas Burkus*
- 10 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 12 VIKTUTĖS SIELVARTAS, *Bronius Jauniškis*
- 16 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 19 MŪSŲ KŪRYBA
- 26 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 30 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

KALĖDOS

Laimutis Balys Švalkus

Šalti vėjai pučia,
Žemė snaigėm rėdos.
Linksmos šiandien Kūčios,
O rytoj Kalėdos.
Prie puošnios eglutės
Džiaugiamės be galo.
Mirga mums žvakutės
Prie apkrauto stalo.
Su barzda Senelis
Dovanėlę gražią
Per pusnis be kelio
Ant rogučių veža.
Aš Senelį klausiu,
Kur jis taip užgaišo,
Ar žaislų gražiausių
Turi pilną maišą?
Žaisliukus – į lovą,
O dėžes į pečių.
O Kalėdų Seniui –
Ačiū, ačiū, ačiū!

KALĖDŲ OBUOLYS

Šveicarijos kalnuose gyveno senas laikrodininkas. Jis buvo neturtingas, bet labai geras vaikams. Viso kaimo vaikai jį mylėjo.

Toje vietoje nuo seno buvo paprotys Kūčių vakarą nešti dovanų Kristui Kūdikiui. Per kiekvienas Kūčias laikrodininkas nueidavo į bažnyčią, bet niekada neturėdavo dovanos. Jis buvo labai geras žmogus: ką uždirbdavo, tą atiduodavo vargšams.

Vienais metais jis nutarė būtinai parengti dovaną. Ištiesas dienas jis dirbo nepaprastą laikrodį – prakartėlę. Ėdžiose gulėjo Kristus Kūdikelis. Šalia klūpėjo Marija. Ten buvo karaliai, piemenys, kareiviai, angelai. Laikrodis mušė valandas ir grojo šventą giesmę. Prieš pat Kalėdas jis užbaigė laikrodį ir padėjo jį ant palangės.

Išvalęs dirbtuvę, apsivilko švariais drabužiais. Dar kartą apžiūrėjęs laikrodį, pasijuto labai alkanas. Namuose buvo tikrai vienas obuolys ir plutelė duonos. Paskutinius pinigus jis buvo atidavęs elgetai.

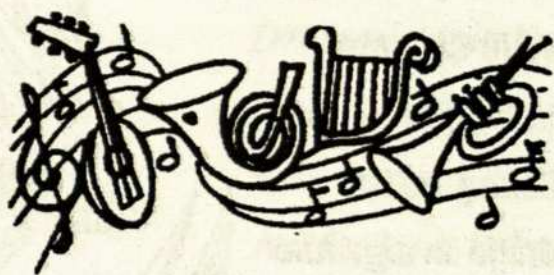
Tuo tarpu į duris pasibeldė apsiverkusi kaimynė. Jos tėvas serga. Visus pinigus ji išleido daktarui ir vaistams. Jos maži vaikučiai neturi ko valgyti. Laikrodininkas, kiek pagalvojęs, liepė jai eiti namo ir laukti jo ateinant.

Susimąstęs jis surado skarelę, patiesė ją ant stalo ir lėtai nuėjo prie lango. Kiek pastovėjęs, jis paėmė laikrodį – prakartėlę ir įrišo į skarelę. Išėjęs pro duris, nuskubėjo pas turtingiausią žmogų tame miestelyje. Jam pasisekė parduoti laikrodį. Visus pinigus jis atidavė kaimynei, kuri tuoj nuskubėjo į krautuvę.

Bažnyčios varpai skambėjo. Žmonės skubėjo į bažnyčią. Laikrodininkas atsiminė, kad jis vėl neturi dovanos Kūdikiui Kristui.

Uždarydamas spintelę, jis pamatė obuolį. Paėmęs tą obuolį jis nuėjo į bažnyčią. Bažnyčia buvo išpuošta žalumynais. Ant altoriaus, prie Marijos statulos, buvo padėta daugybė dovanų. Nuleidęs galva, laikydamas rankoje obuolį, laikrodininkas pamažu ėjo prie altoriaus. Užlipęs paskutinį laiptą, jis norėjo padėti obuolį prie Marijos kojų. Staiga Kristus Kūdikelis pasilenkė, ištiesęs rankutes, paėmė iš jo rankų obuolį.

— Stebuklas, stebuklas! – sušuko visi žmonės ir puolė ant kelių. Laikrodininko veidu riedėjo džiaugsmo ašaros.

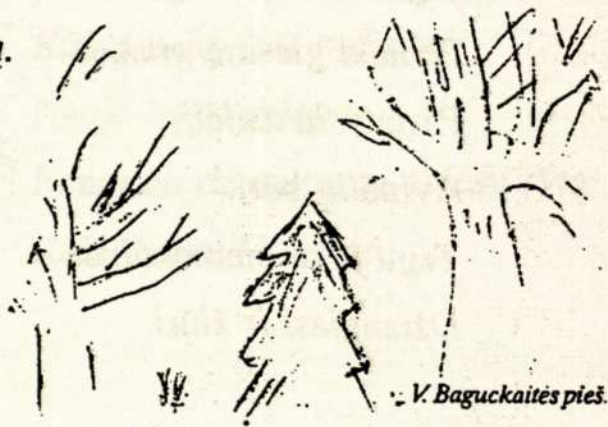

KALĖDOS

*Aukštai sužibo danguje
Daug šviesių žvaigždžių.
Jos tyliai mums pasakė,
Kad gimė Jėzus mūs.*

*Medžių viršūnėse
Supasi snaigės.
Šypsos mėnulis,
Kalėdų sulaukęs.*

Cilė Bendorytė

BETLIEJĖLIS

Laimutis Balys Švalkus

Daug pripustė, daug prisnigo

Gruodis neiškentęs.

Gulkit ant lentynų, knygos, –

Man Kalėdų šventės!

Mirgančiom spalvom eglutę

Puošiu liekną, žalia.

Jos viršūnėje žvaigždutė

Švies Betliejun kelią.

Paguldysiu prakartėlėn

Kūdikėlį mažą.

Ir giedos Jam angelėliai

Pernakt giesmę gražią.

Pastatysiu asilėlį,

Avinėlių būrį.

Tegu ji su piemenėliais

Džiaugiasi ir žiūri.

*Padės aukso Jam karaliai,
Miros ir kodylo.
Nusilenks Jo šventai valiai
Galvos senos, žilos.
Džiugesių spindės jaunutė
Motina Vaikelio.
Kris dangaus šviesa į kūtę,
Ant laukų ir kelio.
Baigęs ruošti Betliejėlį
Prie eglutės krašto,
Paprašysiu Kūdikėlį
Laimint mūsų kraštą.
Kūčių naktį bus prikritę
Naujo balto sniego.
Bendram džiaugsmui šviesų rytą
Kels varpai iš miego.*

JĖZULIS

(Laisvas vertimas iš anglų kalbos. Vertė Dalia Staniškienė)

Jėzulis mažytis gimė Betliejū.
Jį šildė ir guodė visi gyvulėliai,
Arti susiglaudę tvartely Betliejaus.

Ir asiliukas ten stovėjo,
Atnešęs Mariją į Betliejų...
Į mažą Jėzulį ramiai jis žiūrėjo.

Karvutė žalmargė šienelį krimsnojo.
Šalia, prakartelėj Jėzulis miegojo.
Ant minkšto šienelio Vaikelis gulėjo...

Aukštai palubėje balandžiai burkavo.
Jėzulis juos matė akelėmis savo.
Tai Jam, Mažulėliui, balandžiai burkavo...

Atjojo karaliai ant kupranugarių –
Jėzuliui jie nešė brangių dovanų
Ir klupo ant kelių didieji karaliai...

Visi gyvulėliai Jėzuliui padėjo –
Jį šildė, burkavo ir vilna apklojo,
Nes mažą Jėzulį labai jie mylėjo...

Visi pažadėkim Jėzulį mylėti
Ir visada vienas kitam padėti...

ADVENTAS

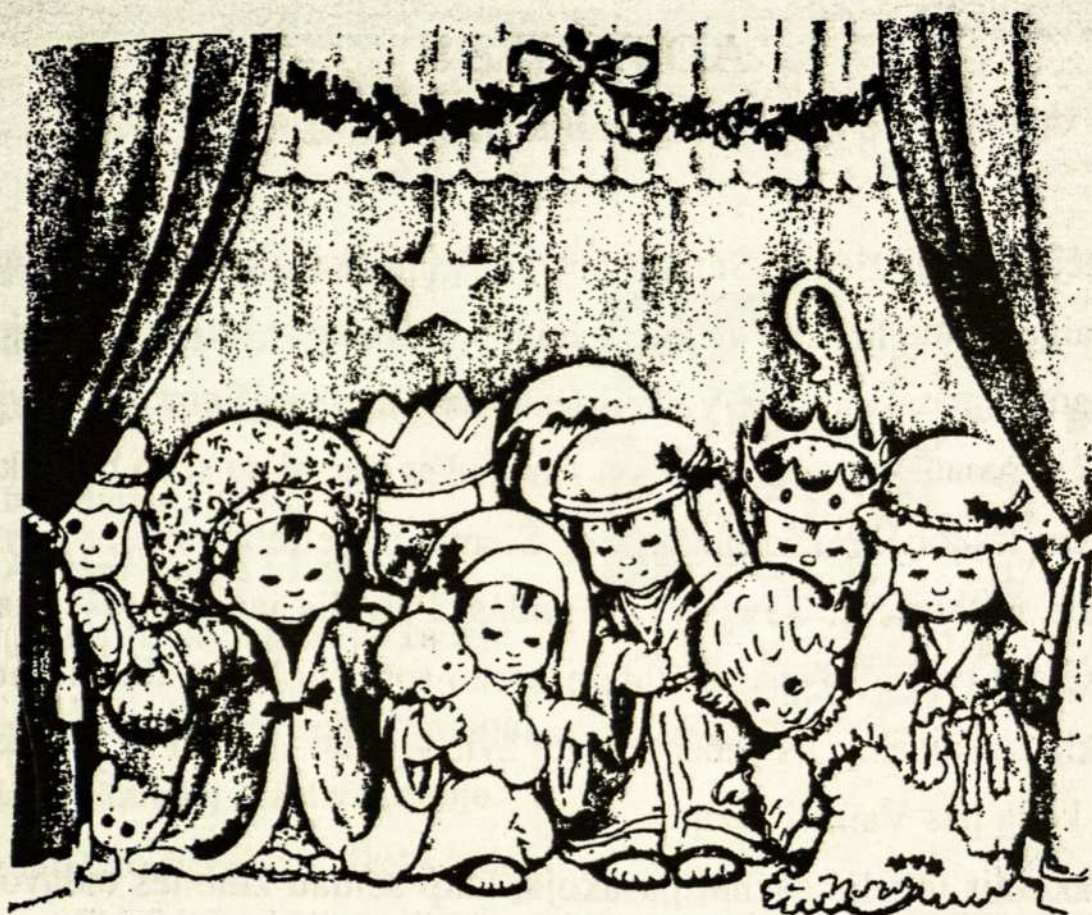
Jonas Burkus

Atėjo šaltoji žiema. Sniegu pasipuošė miškai, laukai ir namai. Pasibaigė kieme linksmi vaikučių žaidimai. Dienos visai sutrumpėjo.

Mamytė pasakojo apie Vaikelį Jėzų, kaip jis skurdžiame tvartelyje atėjo į šį pasaulį. Petrelis draugas Antanukas pernai su savo broliuku Juozuku išskobė gražią prakartėlę. Šiemet ir Petrelis nori padaryti panašią prakartėlę. Tėvelis jam padės. Petrelis jau paruošė visą medžiagą: tvartelio stogui didelę beržo tošę, uoloms akmenėlių, ganykloms samanų. Jis padarys baltų žvirgždų takelį, kad kiekvienas rastų kelią pas Vaikelį Jėzų.

Vakarais tėvelis dažnai pasakoja, kaip seniau žmonės eidavo į ankstyvas Advento šventąsias Mišias, vadinamąsias rarotas. Jie turėdavo eiti per tankų mišką, dažnai brisdami per gilų sniegą. Tamsiame miške mirguliudavo žiburėliai: mat iš kaimų žmonės eidavo pasišviesdami kelią su žibintais. Šventovėje šventųjų Mišių metu visi giedodavo Advento giesmes.

Greit praeis keturios Advento savaitės ir pagaliau Petrelis ir Birutė sulauks Kūčių vakaro. Tada jiedu su tėveliais sės prie Kūčių stalo, lauš kunigo palaimintus kalėdaičius (paplotėlius) ir galės uždegti Kalėdų eglutę. Kiekvienas vaikutis laukia Kūčių vakaro, o labiausiai jo laukia Petrelis ir Birutė.

KALĖDOS

Kūčių vakarą Petrelis baigė dirbti prakartėlę. Pagaliau suskambėjo varpelis. Linksmas Petrelis su Birute žengė į Kalėdų kambarį. Po mirgančia eglute stovėjo prakartėlė, lyg Betliejaus tvartelis po žvaigždėtu dangumi.

— Ateikite, vaikučiai, ateikite visi, —

dainavo mamytė, modama ranka. —

Prakartėlėj Jėzulis lyg žvaigždė šviesi.

Iš dangaus leidos mūs Dievo Sūnus,

Kad palaimintų mūsų širdis ir namus.

Niekas neišreiškė to, kas įvyko. Tik Juozapas ir Marija tikrai

suprato. Pavargusių iš kelionės jų niekas nepriėmė, o tik užmiestyje gyvulių tvartelis priglaudė juos. Dievo Sūnus iš gražiausio dangaus atėjo į žemę toks neturtingas, kaip nė vienas žmonių vaikas. Ir neatrodė, kad jis Dievo Sūnus. Marija ir Juozapas tvirtai tikėjo, ką angelas jiems buvo sakęs. Pilni džiaugsmo ir dėkingumo klūpojo jie prie Kūdikelio ir meldėsi jam. Ir Petrelis meldėsi Jėzuliui ant šienelio. Ištiesęs rankutes į Petrelį, Kūdikelis lyg norėjo sakyti:

— Tu padarei gražią prakartėlę. Joje aš noriu būti.

Petrelis buvo laimingas. Jo širdis plazdėjo iš džiaugsmo. Tik Jėzulis galėjo suteikti jam tokį džiaugsmą. Jis atėjo į šį pasaulį, kad visų širdis džiugintų.

GRUODIS

Bėga vakaro šešėliai

Vis tolyn...

Skamba rogių skambalėliai –

Din di lin!

Čia kalneliais, ten pakriūtėm,

Per laukus

Lekia šaltis su rogutėm

Pas vaikus.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

METŲ LAIKŲ SPALVOS

1. Kurios spalvos kuriam metų laikui būdingos?

Žiema	žalia	mėlyna	žydra
pavasaris		geltona	raudona
vasara	rožinė	ruda	pilka
ruduo		juoda	balta

2. Kaip tu pabaigsi?

Baltas kaip	dangus
Rudas kaip	sniegas
Žydras kaip	žolė
Žalias kaip	purvas

3. Sugalvok savo pabaigą.

Juoda kaip... Raudona kaip... Pilkas kaip...
Įvairiaspalvis kaip...

SKAIČIUOTĖS

Vaikai vaikai, vanagai,
Šokit, grokit kaip žiogai.
Tam, kas šokti nemokės,
Varnas gaudyti reikės.
Tau!

Čiuku, čiuku traukinys,
Jame sėdi mokinys.
Vienas, du, trys.
Gali būti šis.

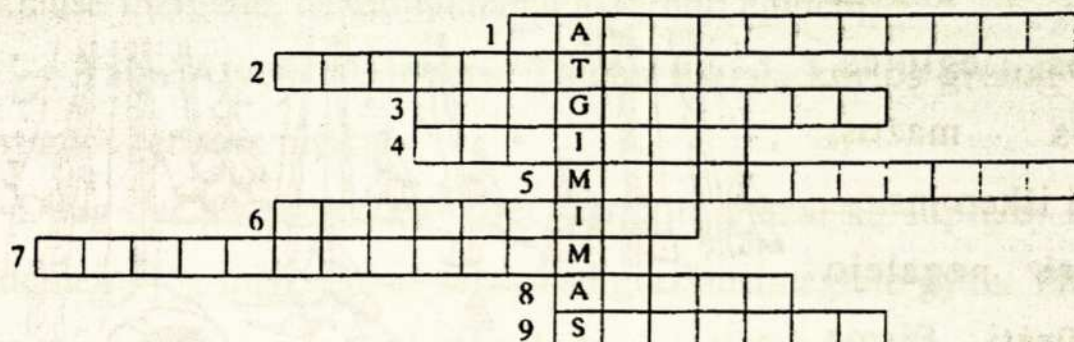
Ar mokate taip skaičiuotis?

Mažutė mano Lietuva, –

po paukščio sparneliu ji telpa.

(Jonas Mačiukevičius)

Išspręsk kryžiažodį.

1. Mūsų tautos patriarchas (tėvas) yra Jonas 2. Istorikas, švietėjas kėlęs tautą iš apsnūdimo. 3. Kas atgabendavo spaudos draudimo metais į Lietuvą knygų? 4. „Tautinės giesmės“ – Lietuvos himno autorius. 5. Laisvės idėjų skelbėjas, poetas Adomas 6. Lietuvybės, blaivybės puoselėtojas, kultūros veikėjas, dvasininkas, žemaičių vyskupas – Motiejus 7. 1918 m. vasario 16 d. Lietuva tapo valstybe. 8. Žurnas „.....“ išjudinęs Lietuvą, raginęs lietuvius nenutautėti. 9. Pirmasis Lietuvos prezidentas Antanas

PATIKRINKITE SAVO ŽINIŲ SKRYNELE

1. Kas rodo tai, ko pats nemato?
2. Kada raidė gali reikšti nieką?
3. Ar galima pakelti žirgą viena ranka?
4. Ginčijasi du kvailiai. Kuris iš jų protingesnis?
5. Kaip vadinasi kietas vanduo?
6. Kieno vaikai gimsta svetimuose namuose?
7. Ką žmogus valgo rytą?

7. Pusryčius.

Atsakymai: 1. Laikrodis laiką. 2. Raidė O yra nulis, vadinasi, niekas. 3. Galima, jei žirgas šachmatų figūra. 4. Kuris pirmas nustos ginčytis. 5. Ledas. 6. Gegutės.

VIKTUTĖS SELVARTAS

Bronius Jauniškis

Ak, kokios
gražios eglutės.
Tokios mažos,
gražiai iškerojusios.
Viktutė negalėjo
atsižiūrėti. Pirmą
kartą savo gyvenime
matė tokią jų daugybę. O
eglutės įvairios – vienų spygliai
smulkūs, žali, žali, kitų lyg pasidabruoti. Na,
atrodė lyg nudažytos tokiais dažais, kuriais
tėvelis radiatorius kambaryje nudažė. Mergaitė
strikinėjo iš džiaugsmo palei auginamų eglių
eiles ir glostė jų viršūnėles.

Tėvelis kalbėjo su uniformotu dėde, kurį vadino miškininku ir
tarėsi dėl sodinukų. Dėdės miškininko paklausta, kurios eglutės jai
labiausiai patinka, atsakė, kad tos padažytos, pasidabruotos.

— Ne, dukrele, eglių niekas nedažo. Tai jų tokia spalva. Tokia
rūšis, – ir dėdė papasakojo, koks naudingas medis yra eglė, kai
užauga didelė, didelė, kokią matė miesto aikštėje papuoštą.

Viktutė sužinojo, kad iš eglių kamienų gamina popierių, ant kurio
rašo, iš jų daro muzikos instrumentus – smuikus, žievę vartoja

pramonėje, o iš šaknų pinami labai gražūs ir labai stiprūs krepšeliai. Vieną tokį dėdė ir padovanojo. Viktutė tirpo iš laimės.

— Dėdė, iš čia veža eglutes, kurias per Kalėdas puošia namuose? – klausė mergaitė, neatitraukdama akių nuo eglučių.

— Taip. Atvežame ir mes. Tačiau tokias, kurios greitai būtų kertamos retinant mišką.

Daug dar pasakojo dėdė, bet mergaitė mažai ką suprato. Ji tik įsidėmėjo, jog miškininkas sakė, kad gražiausia eglutė gyva. Viktutė prisiminė praeitų metų eglutę, prie kurios darželyje šoko ir dainavo. Ji nelaukdama, kol tėvelis baigs kalbą su dėde miškininku, tįptelėjo dėdę už skverno ir tarė:

— Dėdė, prašau, pasodinkite mūsų kieme sidabrinių eglučių.

Miškininkas suabejojo:

— Sunku, nes jos mėgsta erdvę. Ten pas jus namai dideli, dangų remia, kiemai asfaltuoti. Nėra vietos.

— Kaip tai nėra. Yra, – nenusileido Viktutė. — Pakalnėlėje netoli ežerėlio.

— Gudruolė esi, – pagyrė dėdė, bet nieko nepažadėjo.

Viktutė buvo mačiusi kai kuriuose kiemuose eglutes augant net prie pat namo. Bet kaip įtikinti dėdę? Ir kartą netikėtai į kiemą įriedėjo sunkvežimis, kuriame buvo mažos eglutės. Tėvelis pakalnėlėje iškasė nedideles duobutes, pribėrė atvežtos žemės ir pasodino atvežtas eglutes. Gražiai atrodė sodinukai, aplinka tarsi atgijo, subangavo. Kad niekas jų nelaužytų, aptvėrė.

— Na, dabar retkarčiais jas palaistyk ir prižiūrėk, kad gražiai

augtų. Į pagalbą pasikviesk savo draugus.

Visi kiemo vaikai ir suaugę didžiavosi pasodintomis eglutėmis. Su pagarba žiūrėjo į Viktutę, kuri susitarė su pirmaklasiais prižiūrėti sodinius, nustatytu laiku laistė. Eglutės gražiai prigijo, sustiprėjo, ėmė leisti mažyčius ūgius, stiebėsi į viršų.

Greitai prabėgo vasara ir ruduo. Artinosi žiema. Ėmė šalti. Sniegas nubalino pakalnėlę, eglutės lyg pražilo. Patraukliai derinosi jų melsvumas su baltu sniegu. Tačiau džiaugsmas netrunkus išblėso. Vaikai, ypač paaugę berniūkščiai suskato leistis nuo kalnelio rogutėmis. Išdykaudami, jie stengėsi rogutes nukreipti taip, kad pervaziuotų eglutes. Išlaužė tvoreles, eglutės linko nuo rogučių, kaskart vis sunkiai atsitiesdamos, jų šakelės buvo grubiai draskomos.

Tai pamačiusi Viktutė išsigando:

— Begėdžiai! Ar jums negaila eglučių? Joms skauda, kai laužomos.

Iš pradžių vaikai į jos žodžius nekreipė dėmesio, tačiau paskui

susigėdo, o kai mergaitė priminė, kad patys vasarą jas prižiūrėjo, laistė, o dabar laužo, jie tylėjo. Važinėjosi toliau, tačiau stengėsi eglučių nepaliesti. Viktutė paprašė tėvelio įkalti aplink eglutes aukštus, tvirtus kuolelius, kad visi gerai matytų jas ir saugotų.

Per žiemą tik kelios eglutės buvo visai nulaužtos. Džiaugėsi mergaitė, kad daugumą eglaičių išsaugojo. Tačiau kartą grįžta iš mokyklos, žiūri ir savo akimis netiki. Aplink eglutes degė pernykštė žolė. Ugnis sparčiai plėtėsi, priartėjo ir prie eglaičių. Baisu... Traškėjo degdama rausva žolė, traškėjo ugnies liežuvių laižomos eglučių šakelės, „traškėjo“ jos maža širdelė iš skausmo matant tokį vaizdą. Kas galėjo padegti? Tiktai negeri žmonės taip daro.

Puolė gesinti. Daužė su portfeliu, mindžiojo beplintančią ugnį. Atbėgo daugiau pagalbininkų, nešė kibirus su vandeniu. Pamažu užgesino ugnele, tik kaltininkų nesimatė. Jiems, matyt, buvo gėda dėl savo neapgalvoto poelgio.

Eglutės iš pašaknų parudo, tik viršūnėlės tebežaliavo. Gal jos dar atsigaus. Vasarą visi rūpinsis ir saugos.

Išsitepusi, išsisuodinusi, pasipiktinusi Viktutė paržingsniavo į namus. Kiek atsigavusi, sėdo prie stalo ir parašė laišką:

„Gerbiamas dėde miškininke, kažkas išdykaudamas padegė sausą žolę ir galėjo sudegti eglutės. Šį kartą jos tik apdegė. Mes jas išgelbėjome. Nepykite, dėde, ant tų negerų vaikų. Jie nežinojo, kad blogai daro. Aš jiems paaiškinsiu, kad negalima deginti žolės ir mūsų eglutės išaugs didelės.

Viktutė".

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

MARIJOS PAVEIKSLAS

(Sakmė)

Vienoje parapijoje gyveno klebonas. Bet štai kartą jis kažkuo nusikalto vyskupui ir tuojau gavo iš jo raštą, kad turi palikti parapiją ir vykti į vienuolyną ir ten visam gyvenimui užsidaryti. Nusiminė klebonas ir liūdnas vaikščioja po sodą. Staiga prie jo priėjo velnias, pasivertęs jaunikaičiu, ir klausia:

— Ko tu toks nusiminęs? Kas pasidarė?

— O kam tau reikia žinoti? – atsakė klebonas.

Bet velnias nuo jo neatstoja ir vėl šneka:

— Aš galiu tau padėti. Pasirašyk, kad po septynerių metų būsi mano, ir aš padarysiu, kad vėl būtum klebonu.

Pagalvojo klebonas ir sako:

— Gerai! Bet duok dar pilną maišą pinigų, man jų labai reikia. Padaryk, kad tas maišas neištuštėtų.

— O šito gero – kiek tik nori, – nusijuokė velnias, ir pakišo klebonui po nosim popierių, kad šis pasirašytų. Klebonas įsiplovė ir krauju pasirašė sutartį. Velnias pagriebė dokumentą, subliovė ožio balsu ir dingo kunigui iš akių.

Po kelių dienų atėjo naujas vyskupo laiškas, kad kunigas vėl paliekamas klebonauti toje pačioje vietoje. Vakare jis nuėjo į valgomąjį ir žiūri – didžiausias maišas pinigų kampe pastatytas.

Ilgai galvojo klebonas, kaip toliau gyventi, ir sugalvojo. Nuvyko pas

vyskupą ir paprašė, kad jį paskirtų vienos neturtingos parapijos klebonu. Vyskupas taip ir padarė. Nuvykęs į tą parapiją, pirmą sekmadienį klebonas per pamokslą ir sako:

— Jūsų bažnyčia labai maža ir negraži. Reikia pastatyti gražią mūrinę bažnyčią.

Žmonės nusigando ir ėmė tarpusavy kalbėti:

— Mes ir taip neturtingi. Iš kur mes gausim pinigų naujai bažnyčiai?

Bet klebonas liepė vežti akmenis statybai. Kas tik atveždavo vežimą akmenų, tam jis duodavo po auksinį pinigą. Tada visi žmonės puolė vežti akmenis, o klebonas jiems visiems mokėjo auksu. Netrukus išaugo nauja mūro bažnyčia, gražiais paveikslais ir aukso dirbiniais išpuošta. Atvažiavęs vyskupas ją pašventino, ir visi žmonės labai džiaugėsi.

Kiek pagyvenęs klebonas vėl prašo vyskupą, kad jį perkeltų į kitą menką ir neturtingą parapiją. Vyskupas taip ir padarė. Per pirmą pamokslą jis ir vėl sako:

— Jūsų bažnytėlė labai menkai atrodo. Pastatykim gražią mūrinę bažnyčią.

Žmonės nei šiaip, nei taip, bet klebonas liepė jiems vežti akmenis statybai, o jis apmokės. Taip ir buvo. Kas tik atveždavo akmenų, gaudavo po auksinį pinigą. Praėjo kuris laikas, ir vyskupas pašventino naują bažnyčią.

Po kiek laiko jis ir vėl prašosi vyskupo leisti jį į trečią neturtingą parapiją, nes nori pastatyti dar vieną bažnyčią. Vyskupas nesutinka.

— Jau tu ir taip pastatei dvi bažnyčias. Pailsėk.

Bet klebonas nesutinka, ir gana. Tol prašė, kol vyskupas sutiko. Puolėsi prie darbo klebonas ir vėl pastatė trečią bažnyčią.

Taip bedirbant baigėsi ir septyneri sutartyje numatyti metai. Vieną rytą tik strykt ir stovi velnias klebonui prieš akis.

— Dabar tai jau mudu keliausim į pragarą, – sako velnias.

— Gerai, – sutinka klebonas, – bet turi dar įvykdyti mano tris norus.

— Na, ką gi! – susiraukė velnias. — Sakyk savo norus.

— Pirmas noras – apsodink visas tris mano pastatytas bažnyčias liepomis ir jovarais. Tegul tai bus šimtamečiai medžiai, pasipuošę gražiausiais žiedais.

Velnius nulėkė ir tuojau visos trys bažnyčios buvo apsodintos šimtamečiais žydinčiais medžiais.

— O dabar visas tris bažnyčias aptverk gražiom mūrinėm tvorom ir įstatyk geležinius vartus.

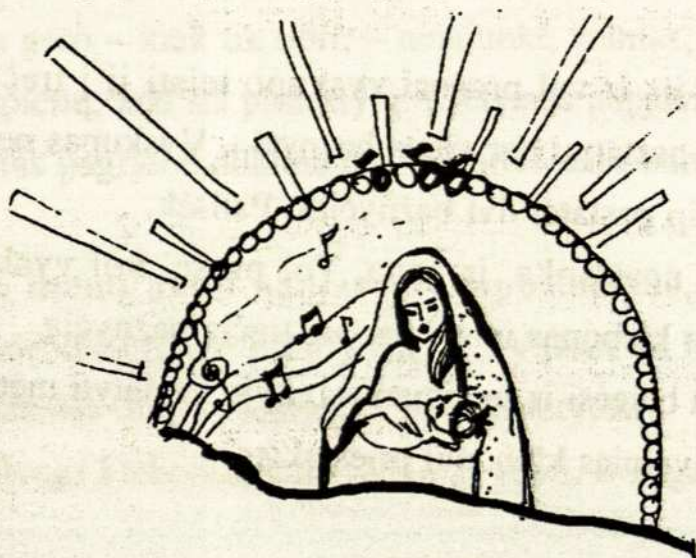
Velnius ir vėl strimagalviais nuskubėjo į darbą. Vienas du, ir viskas atlikta.

— Liko paskutinis darbas. Suieškok ir atnešk Švenčiausios Mergelės Marijos paveikslą.

Norom nenorom turėjo velnius atnešti Marijos paveikslą. Tada klebonas puolė šv. Mergelei po kojomis ir pradėjo melstis:

— Pasigailėk manęs, nusidėjėlio. Juk tų pinigų ir klebono vietos man reikėjo, kad galėčiau statyti bažnyčias. Viską dariau vien Tavo garbei.

Tada Šventa Marija pakilo iš paveikslo ir žydruoju apsiaustu pridengė kleboną. Velnius suspigo ir puolė į pragarą, nutrenkęs sutartį, nes ji neteko galios.

MŪSŲ KŪRYBA

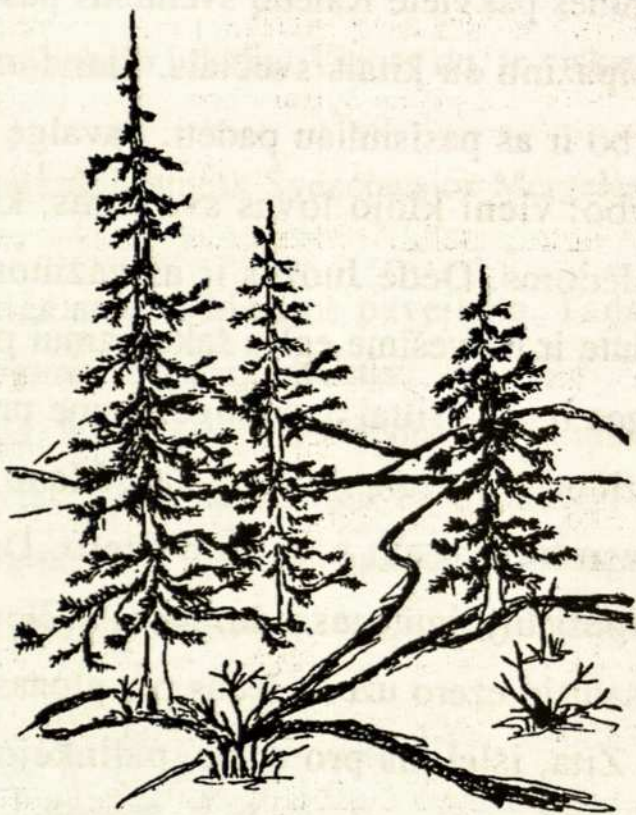
MANO KALĖDŲ NUOTYKIAI LIETUVOJE

Jau artėja Kalėdos, mes žadame aplankyti savo gimines Floridoje. Aš savo vaizduotėje ir mintyse atsiradau Lietuvoje – pas tetą Zitą. Vakar visą dieną ir naktį snigo. O kaip gražu ir balta. Teta Zita visas gimines pakvietė Kalėdų šventėms pas save. Tad ir man bus įdomu susipažinti su kitais svečiais. Šiandien Zita ir jos šeima turi daug darbo ir aš pasisiūliau padėti. Pavalgę pusryčius, visi puolėme prie darbo: vieni klojo lovas svečiams, kiti ruošė maistą Kūčioms ir Kalėdoms. Dėdė Juozas ir aš važiuosime į mišką nukirsti gražią eglutę ir parvešime eglės šakų namui papuošti. Dėdė pakinkė arklį į roges ir mes šiltai apsirengęėjome pro duris, kai teta Zita pasiūlė važiuoti per ežerą – bus arčiau. Mano širdis drebėjo, nes aš niekad neesu buvusi ant užšalusio ežero. Dėdei nieko nesakiau, kad aš truputį bijojau, nes namuose – Clevelande, nei nebandyk, ant užšalusio ežero užėiti, ledas per plonas ir pavojingas...

Zita, išleidus pro duris, palinkėjo geros kelionės per ežerą ir parvežti gražią eglaitę, kurią galėsime papuošti vakare. Pavažiavus netoli beržais apsodintu keleliu pamačiau ežerą, kuris atrodė kaip didžiulis Kalėdų stalas, apdengtas balta staltiese, toks lygus gražus. Privažiavus arčiau dėdė klausė manęs ar sukti į dešinę, ar tiesiai važiuoti? Aš nieko neatsakiau, nes mano širdis taip smarkiai plakė:

dėdė paragino arklį – na, žirgeli, pirmyn per gilų užšalusį ežerėlį, nes atrodo mes būsim pirmieji šį rytelį išmėginti ar stiprus ledas... Aš nežinau kur mano širdis dingo, turbūt išsoko ir liko ant kranto, po tokio dėdės pasakymo. Užmerkiau akis ir meldžiausi... Kai pajutau kad sustojome, atmerkiau akis ir pamačiau, kad mes jau kitoje pusėje ežero. Ačiū Dievuli! Ir mano širdelė grįžo pas mane, o aš dar niekada gyvenime nebuvau patyrusi tokios baimės.

Dėdė buvo linksmas ir juokėsi, kad ledas buvo stiprus ir mes neiškritome į bedugnį laumių ežerą. O dabar reikia išrinkti gražią eglutę kurią čia tiek daug yra. Aš išrinkau pačią gražiausią eglaitę, kurią papuošime kaip karalaitę. Dėdė nukirto, pririšo prie rogių ir skubėjome atgal per ežerą namo. Tik dabar buvo taip smagu, be baimės, atdaromis akimis ir ramia širdimi grįžti atgal į namus pas tetą ir puošti eglaitę. Kai grįžome, Zita jau turėjo paruoštus šiltus pietus, ji žinojo, kad būsime išalkę ir sušalę. Pavalgę pastatėme eglutę ir pradėjome puošti... tik ne su stikliniais blizgančiais burbulais kaip amerikietiškos eglutės papuoštos, bet su

šiaudinukais, žvakutėmis ir visokiais saldainiais, kurie suvynioti gražiuose blizgančiuose popierėliuose. Baigiant puošti, atėjo kaimynas ir atnešė gražių mažų raudonų obuolių. Teta Zita liepė juos užkabinti ant eglutės, bet dauguma jų, paslėpti tolyn, giliai eglės viduryje, kad nebūtų labai matomi. Man buvo keista, kodėl tokius gražius slėpti... Ji mums papasakojo, kai ji buvo maža, jos brolis ir sesutė ir kiti svečių vaikai per Kalėdas turėjo padainuoti ar eilėraštį padeklamuoti, ar kokį žaidimą praveisti ir t.t. Tada jie galėjo kiekvienas nusiimti po saldainį ir paieškoti obuoliukų. Tai ir visada jie laiko tuos papročius. Eglutė jau baigta puošti. Ji atrodė kitokia, bet ir graži, kaip tikra Lietuvos gražuolė. Kitame kambaryje, taip pat gražiai atrodė, visokio maisto prigaminta ir skaniai kvepia. Zita paprašė, kad paruoštumėme stalą. Mielai sutikome, nes buvo įdomu. Dėdė atnešė šieno, kurį mes plonai paskleidėme ant stalo ir tada užtiesėme labai gražia balta staltiese ir padėjome gražius indus. Moterys nešė įvairius valgius ir visi mūsų valgiai buvo pasninkiniai: iš žuvies, silkių, baravykų daržovių ir t.t. Viduryje stalo ant paskleisto šieno po staltiese, kuris primena prakartėlę, padėjo plotkeles – Dievo pyragą, kūčiukų su aguonu pienu, spanguolių ir avižų kisielių, viso dvylika valgių. Šeštą valandą susirinko visi mūsų šeimos nariai ir sėdomės prie Kūčių vakarienės, dalinomės Kalėdaičiais (plotkelėmis) ir turėjome nors paragauti visų 12 valgių. Po vakarienės traukėme šieną, kuris ištrauks ilgiausią šieną, tas ilgiausiai gyvens ir daug kitokių burtų ir padavimų prisiklausiau, kurių nebuvo girdėjusi. Po burimų mes rinkomės prie eglutės:

giedojome Kalėdines giesmes, Zita paskaitė iš Šv. Rašto ištraukas apie Kristaus gimimą ir t.t.

Jau buvo laikas rengtis ir važiuoti į bažnyčią. Nevisi važiavo. Maži vaikai jau miegojo, o kiti buvo labai pavargę nuėjo į lovą. Likusieji nuvažiavome į bažnyčią. Bažnyčioje choras labai gražiai giedojo giesmes. Pasibaigus mišioms, visi skubėjo namo pailsėti, nes Kalėdų dieną po pietų dėdė pažadėjo vaikams ir kitiems, kas norės su rogėmis pasivažinėti po apylinke, aplankyti našlaičių namus ir nuvežti našlaičiams kūčiukų ir daugiau ko. Mes dar sudėjome į dėžę gražių rūbelių ir žaislų kiekvienam našlaičiui. Buvo labai smagu praleisti Kalėdas Lietuvoje su teta, dėde ir dar kitais...

— Jau laikas man važiuoti į namus, nes atostogos labai trumpos ir mokykla laukia.

Sudiev, miela Zita ir kiti, ir brangi Lietuva!

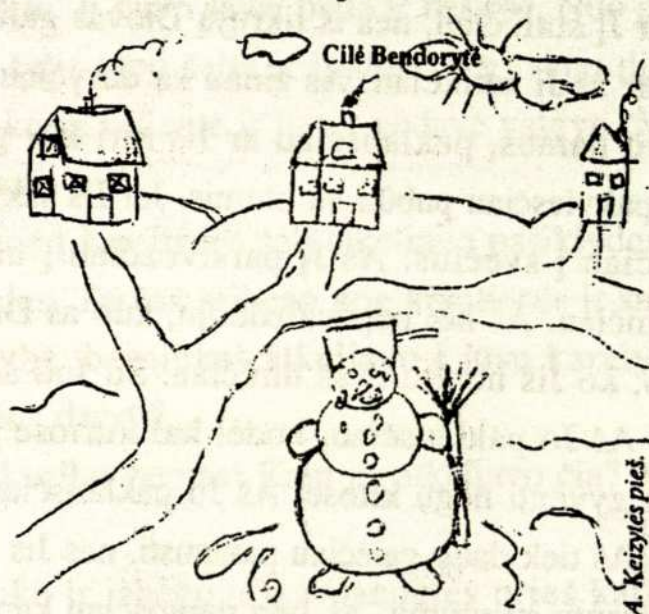
Teresė Paškonytė

Clevelande Šv. Kazimiero lituanistine mokykla

KALĖDOS

*Prie mėnulio pilnaties
Pro žaliąsias eglutes,
Dzin, dzin, dzin per pusnynus
Lekia šventės į namus.*

NAUJIEJI METAI

*Šaltas gruodis atkeliavo,
Su Kalėdom uždainavo.
Krinta sniegas kamuoliais,
Žengia Nauji metai pakiemiais.*

*Sveikinu visus mažus vaikus,
Gimines, pažįstamus ir senelius.
Daug gerų, linksmų dienų
Aš visiems visiems linkiu.*

Birutė Baguckaitė

Rašo Čikagos lituanistinės mokyklos mokiniai

JEI SUTIKČIAU DIEVĄ

Ką aš daryčiau jei sutikčiau Dievą? Ką aš sakyčiau? Tiksliai nežinau, bet maždaug galiu pasakyti. Man atrodo taip atsitiktų...

Aš nežinau kur Jį sutikčiau, nes iš tikrųjų Dievas gali būti visur, bet jokio skirtumo, kur aš Jį sutikčiau. Aš žinau ką daryčiau. Aš Jį iš karto pakviesčiau į savo namus, paklausčiau ar Jis turi kur gyventi. Jei Jis atsakytų ne, aš Jį pakviesčiau pabūti su mumis. Jei Jis sakytų kad turi kur gyventi, pakviesčiau į svečius. Aš Jį parsivežčiau į namus ir su Juo kalbėčiau, pavaišinčiau. Aš net neįsivaizduoju, kuo aš Dievą vaišinčiau, bet duočiau visko, ko Jis norėtų ir aš turėčiau. Su Juo aš kalbėčiau kas dedasi pasaulyje. Aš Jo paklausčiau, kodėl kai kuriose pasaulio šalyse sunkiau žmonėms gyventi negu kitose. Aš Jo paklausčiau, kodėl ne visi pasaulyje tiki Juo. Aš tiek daug galėčiau paklausti, nes Jis viską, juk, žino. Po to, jei Jis pagyventų su mumis, aš Jam paruoščiau kambarį, o jei ne – Jį išlydėčiau, padėkočiau, kad atsakė į mano klausimus, ir pasakyčiau, kad kada Jis benorės, galės pas mus užsukti ir pasivaišinti.

Kristina Badaraitė, 9 kl.

Jei aš sutikčiau Dievą, labai nustebčiau. Paklausčiau Jo kaip jaučiasi, būdamas toks galingas. Padėkočiau, kad Jis mane sukūrė. Pasikalbėčiau su Juo kuo mandagiausiai ir paprašyčiau, kad Jis padėtų tiems žmonėms, kurie neturi pinigų, neturi namų, neturi mokslo. Bet vienintelė problema, kur aš Dievą galėčiau surasti? Vienintelis būdas yra būti labai geru žmogumi ir tada gal Jis pas tave ateitų. Kitas būdas yra – kai numirsi, tada tavo siela nuskrenda į dangų. Jeigu aš galėčiau sutikti Dievą gyvas būdamas, galiu garantuoti, kad aš būčiau patenkintas nuo to laiko iki mano mirties.

Algis Bielskus, 9 kl.

ŠALČIO KARALIENĖ

Seniai seniai, toli toli buvo tokia šalis, kuri buvo šaltesnė negu Antarktika. Sniegas apliejo visą šalį. Vasarą, taip pat ir žiemą, buvo šalta, šalta, šalta. Toje šalyje gyveno viena moteris. Jos vardas buvo Šalčio karalienė. Piktesnės moters už ją niekas negalėjo surasti. Ji nieko nemylėjo ir jos niekas nemylėjo. Ji buvo šalta, pikta ir beširdė. Nuo pykčio jos širdis pavirto ledu. Pati šalis tapo šalta ir liūdna. Ji gyveno didelėje pilyje ir turėjo daug tarnų, kurių nekenė ir jiems nedavė valgyti. Moteris tarnams niekados nedėkodavo.

Vieną šaltą dieną į karalienės šalį atkeliavo pasiklydęs berniukas. Jis buvo labai išsigandęs. Tarnas pribėgo prie karalienės ir sako:

— Jūsų didenybe, berniukas atkeliavo į jūsų karalystę. Sako, kad pasiklydo! Ką mums daryti?

— Uch! Koks kvailas bernas! Kaip jis atkeliavo čia? Na gerai, atvesk jį pas mane.

Tarnas nusilenkė ir išbėgo. Po valandėlės prieš karalienę atsirado mažas, sušalęs berniukas. Karalienė priėjo prie berniuko ir piktai pastūmė:

— Lenkis! Aš esu Šalčio karalienė. Aš esu labai gera, tai aš tau padėsiu. Tu gali būti mano tarnas. Dabar aš einu pagulėti...

— Ačiū! Mano vardas...

Bet karalienė jau išėjo.

Kitą dieną, įžengė į šalį priešai ir norėjo pulti pilį. Jie buvo baisūs, pikti ir norėjo užmušti karalienę. Jie įbėgo į pilį ir sugriebė valdovę. Nieks nenorėjo jai padėti, tik tas vienas berniukas. Jis buvo geras ir mylėjo karalienę. Vaikas pripildė šimtą kibirų karštu vandeniu ir užpylė ant priešų. Priešai išsigando ir pabėgo. Karalienė suprato, kokia pikta ji buvo, atsiprašė visų, padėkojo berniukui ir suruošė didelę puotą. Net laukas sušilo, gėlės pražydo ir sniegas dingo. Nuo to laiko karalienė buvo gera ir maloni.

Živilė Badaraitė, 7 sk.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

KEISTAS PAUKŠTIS

Turbūt jau visi supratote, ko traukia į mišką žmogus su kirviu? Ir ne šiaip eglaitės jis ieško, o visų dailiausios, kokią priemiesčio miškuose dabar nedažnai sutiksi. Iki vidurnakčio nebetoli, tad vairuotojas spartina žingsnį, o mėnulio šviesoje žvilga išgaląsto kirvio ašmenys. Ant sniego šen bei ten įsispaudusios paukščių bei žvėrelių pėdos, o vairuotojui iš paskos nudryksta gili brydė. Tačiau kad ir kaip akylai jis dairosi – vertos eglaitės niekaip neaptinka: tai liemenėlis kreivas, tai viršūnė nulaužta, tai šonas išretęs, tai pageltę spygliai... Varganas priemiesčio miškas! Kadaise čia girios ošė, vilkai staugė, meškų krypavo, taurai žingsniavo, pelėdos ūbavo, o dabar šmėkstelės vienas kitas paukštelis ar žvėriūkštis ir, prislėgtas vienatvės, įbaugintas miesto padaužų, nebeįmano kur slėptis, kur bėgti... Net ir šią naktį, Naujujų naktį, kai miškas buvo beatsipučias, bepamirštą visas negandas, beprisimenąs savo šlovingą senovę – net ir dabar, šią ramybės ir susikaupimo valandą, žiūrėk, kažkas atsibeldžia su mašina, primeta atmatų ir dar graso kirviu...

Vairuotojas brenda ir brenda, kol galiausiai jo akį patraukia nelabai aukšta, bet plati ir tanki eglaitė – sakytum šokėja būtų pritūpusi ant ilgo

plataus sijonėlio. Tikra miško gražuolė! Viršūnė šauna į dangų it žalia strėlė, o šakos taip dailiai susiklosčiusios, lyg kas tyčia būtų pasistengęs. Ir tik iš šiaurės pusės viena apatinė šaka išsibrovusi per daug į viršų, net sniegas nuo jos nužertas... Vairuotojas ir čiumpa už tos šakos, užsimoja kirviu...

Ir ūmai iš po eglaitės išlenda – taip, taip, išlenda, o ne iššoka! – nemažas paukštis ir neskubėdamas ima krypuoti šalin.

— Oho! – išsižioja iš netikėtumo vairuotojas, o kirvis išslysta jam iš delno ir dunksteli į sniegą. – Tai bent!.. Iš uodegos matyti, jog kurapka!.. O sulig kalakutu!.. – Jis apsilaižo. – Puikiausias kepsnys naujametiniam stalui... Pats Kalėdų senelis siunčia man ją dovanų!

Paukštis tuo tarpu ramiausiai krypuoja tolyn, ir tik dabar vairuotojas apsižiūri, kad jis gerokai šlubuoja – matyt, viena koja sužalota.

— Juo geriau, juo geriau, – patenkintas trina delnus vairuotojas, — juo lengviau bus sučiupti... Capt už uodegos, čekšt kirviu per kaklą... naujametinis skanėstas!..

Jis palieka eglaitę ir puola paukščiui iš paskos. Jau jau stvers už bukos uodegos, bet ji šast! Išslysta iš delno, o netekęs pusiausvyros vairuotojas brinkt! kniūpsčiomis į pusnį.

— O kad tave!.. Na palauk! – pašokęs ima dar sparčiau vyti, o paukštis taip vargiai klibikščiuoja, kad, regis, jau jau grius ir liks gulėti... Bet, žiūrėk, ir vėl išslysta iš rankų, ir vėl nustraksi, pasiramsčiuodamas čia vienu, čia kitu sparnu, o vijikas net iškišęs liežuvį bėga ir bėga, gaudo ir griūva, keliiasi ir vėl bėga, sukinėdamasis paskui paukštį aplink kelmus ir medžius, kapanodamasis per sniego

pusnis, pamiršęs viską pasaulyje, apimtas medžioklės aistros... Nuo galvos jam kažin kada nuslydo kailinė kepurė, atsirišo ir pasimetė šalikas, apykaklė prilindo sniego, burna garsiai kvepuoja, išplėstos akys nieko nemato, tik tą vieną tebesprunkantį paukštį, kurį jau jau nustvers... ak! ir vėl išslydo...

— O kad tave kipšas! – kažkelintą kartą nusikeikia įniršęs vijikas.
— Pala, tuoj nustversiu už kaklo, va tuoj... prakeikimas! – vėl įsimurdo į sniego pusnį. Atsiimsi, kai pačiupsiu... paspirgėsi orkaitėj... niekur nepabėgsi... tuoj...

Čia jis lyg įbestas sustoja: prieš pat nosį išnyra kelias, pribarstytas stiklo šukių, bulvių lupenų, popiergalių – kelias, kuriuo ką tik pats važiavo, prieš įsukdamas į miško taką... Kurapka dingo; aplink nė gyvos dvasios, ir tik toje pusėje, kur miestas, dangų perrėžia tai viena, tai kita šventinė raketa, paleista nekantraujančios rankos. Vairuotojas apsidairo: iš abiejų kelio pusių tamsuoja gūdūs miškeliai, į juos šakojasi keliukai, tačiau kuriuo jų buvo įsukęs į mišką – spėliok nespėliojęs.

Perimtas apmaudo, vijikas apsidairo, ieškodamas nelemto paukščio, ir aikteli: raišo ji kurapka, taip vargiai plumpsėjusi, ramiausiai tupi pakelės medyje, ant apatinės plikos šakos, ir spokso į jį tokiom didelėm ir degančiom akim, lyg tai būtų ne akys, o du puodai žaliaspalvių žarijų!..

Čia išnyra mėnulis, ir vijikas apsižiūri, kad kurapka – jokia kurapka, o nematytas, neregėtas paukštis gauruota žvėries krūtine ir iltimis vietoje snapo, o kojos... ar tik ne batuotos?

„Vaidenas!" – dingteli vairuotojui, bet, jam nespėjus pasitrinti akių, keistasis paukštis nusikvatoja per visą apylinkę:

— O cho cho cho!

Ir iš nasrų jam šauna tirštas dūmas.

Vairuotojui piestu atsistoja plaukai. Nė pats nepajunta, kaip kojos ima nešti atgal į miestą. Dumia viską pamiršęs: mašiną, eglaitę, kirvį, kepurę... Bėgdamas kelis syk paslysta, griūva, keldamasis atgręžia išbalusį veidą: ar nesiveja pabaisa, ar netyko čiupt už gerklės, ar nenusikvatos baisiuoju balsu?

Kelias vėl lieka tuščias, nykus, užlietas mėnulio šviesos, apakaišytas slėpiningų šešėlių, kurie lyg rūstūs sargybiniai saugo miško paslaptį – netgi šią naktį, Naujųjų metų naktį, net ir nualinti priemiesčio miškeliai, netgi visų nykiausias kelias gali turėti paslaptį... Visur ramu, tyku, tik nuo pakekės medžio dar sykį ataidi kraupus paukščio juokas...

Rečiau vartojami žodžiai

<i>brydė</i>	–	<i>išmintas ruožas</i>
<i>krypavo</i>	–	<i>svyravo, į šalis lingavo</i>
<i>ūbavo</i>	–	<i>šaukė, ūkė (pelėda)</i>
<i>negandas</i>	–	<i>nelaimės, vargus</i>
<i>dunksteli</i>	–	<i>stuktelėti, kiek suduoti</i>
<i>klibikščiuoja</i>	–	<i>šlubuoja</i>
<i>įniršęs</i>	–	<i>įpykęs</i>
<i>kraupus</i>	–	<i>baidantis, nejaukus</i>

AR ŽINAI?

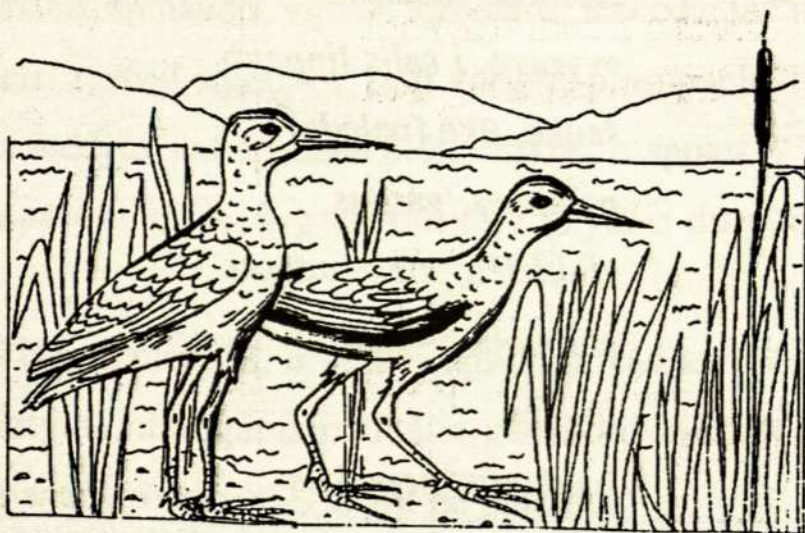
GRIEŽLĖ

Už trobų, pievoje, kre-kre-kre – sušunka griežlė. Tai įdomus vešlių pievų ir krūmų paukštis. Griežlė vikri kaip vijurkas, iškėlus galvą, skleidžia žoles ir bėga. Pagriežusi vienoje vietoje – dumia toliau. Pakyla tik netikėtai užtikta, bet vėl tuoj leidžiasi. Griežlė apsitaisiusi margomis plunksmomis su tamsiomis dėmelėmis. Krūtinė šviesesnė, pilvas ir pauodegys baltas, sparnai rudi.

Žiemoti griežlei reikia lėkti net į Rytų Afriką. Jai skristi sunku, ypač rudenį, atsiganius nuo sliekų, vabzdžių. Todėl jos traukia vakarais, naktimis per pievas, laukus, perskrisdamos tik upelius, miškelius. Didžiąją kelionės dalį bėga žeme. Daug laiko pievų gražuolės sugaišta ir grįždamos į gimtąsias pievas, todėl pasirodo tik gegužės mėnesį.

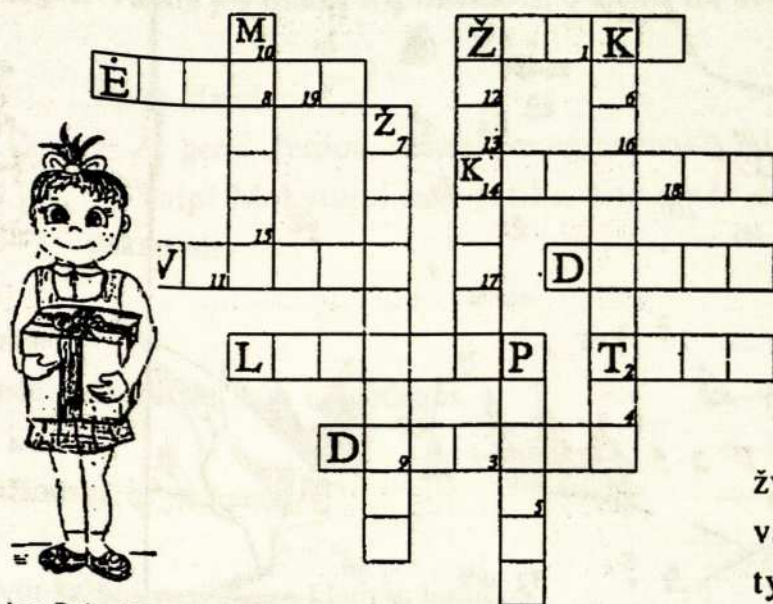
Žmonės sako, jei vakare griežia griežlė – rytoj lauk giedro oro.

Pagal G. Isoką

GALVOSŪKIAI

Surašyk į kryžiažodį žodžius:

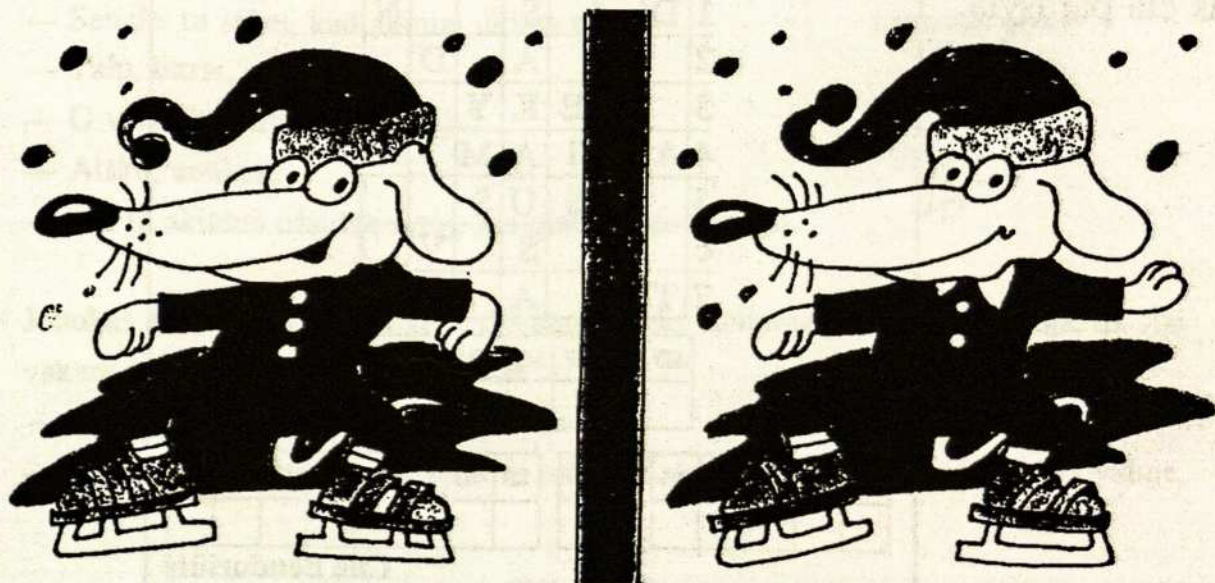
Violetos Radzevičiūtės pieš.

Ivonos Vydraitės pieš.

žvakė, ėdžios, Kalėdos,
vaikai, dangus, laužas,
tyla, debesys, miškai,
žvaigždėlė, žirklys,
pusnis, kalėdaitis.

Rask 15 skirtumų

SUJUNK TAŠKELIUS.

Nupiešė R. Dagienė

Perskaitykite,
kas čia parašyta.

	A	B	C	D	E	F	G
1	D			S			N
2		L		A		D	
3			E	K	Y		
4	A		I	A	M		I
5			S	U	S		
6		I		S		V	
7	T			A			D

4D	1A	6F	3C	1G	7A	4A	5C

2F	6B	7G	3E	5E	4G	1D

2B	7D	5D	3D	4C	4E	2D	6D

Cilė Bendoriūtė

JUOKŲ MAIŠELIS

Mokytojas aiškina: „Išildami daiktai plečiasi, šaldomi susitraukia. Gal kas nors gali pateikti konkretų pavyzdį?" Marius tuoj pat sugalvoja: „Atostogos! Vasarą jos trunka tris mėnesius, o žiemą tik tris savaites."

...

Tėvas klausia:

— Ar gerai, Petriuk, atsakei per egzaminus?

— Taip! Mokytojui taip patiko, kad prašė dar kitą kartą ateiti ir pakartoti.

...

Petriukas:

— Dėde, patrauk šitą šunį už uodegos.

— O kam?

— Sužinosiu, aš jis kanda.

— Kiek abėcėlėje raidžių?

— Septynios.

— Nejaugi? Išvardyk!

— a, b, ė, c, ė, l, ė!

...

Lietuvių kalbos mokytojas klausia Jonuko:

— Aš bėgu, tu bėgi, jis ji bėga – koks tai laikas?

- Pertrauka, – atsako šis.

...

Senele, prieš skaitydama pasaką užsidėjo akinius.

Anūkas:

— Senele, tu sakei, kad akiniai didina raides.

— Taip, tikrai.

— O visa kita taip pat padidėja?

— Aišku, anūkėli.

— Tai tu akinius užsidėk rytoj, kai pjausi man pyrago.

...

Jonukas gimtadienio proga gavo dovanų dėdelę. Laimingas tris dienas groja, tik štai vakare pareina su perlūžusia dėdele.

— Kas nutiko, Jonuk? – klausia mama.

— Dėdė Petras man kirvuką davė ir paklausė, ar man neįdomu, kas dėdelės viduje.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Vitai Aukštuolienei

už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Homer Glen, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410

34 eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė 2001 gruodis eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė